

skafne, at de virke for det enkelte bestemte Fag, men tage vi Arbejdsstandsninger eller Arbejdsspærringer, saa ville Medlemmerne af Voldgiftsretterne, saavel Mestre som Svende, alle sammen være interesserede i selve Sagens Udfald. Der vil ikke være mere Haab om at kunne naa noget til Løsning af denne Strid gennem Voldgiftsretterne end gennem enhver anden Forhandling indbyrdes, saaledes som Forhandlingerne jo stadig ville blive førte mellem Mestre og Svende under den Slags Forhold, men Voldgiftsretterne som saadanne kunne intet udrette. Der er det netop, at Enighedskamrene skulle træde til og saa igennem deres Organisation, der forudsætter, at Formanden og Bisidderne ikke ere interesserede i Sagen, søge Striden forliget. Som sagt, jeg ser meget vel, at de frivillige Voldgiftsretter miste noget af deres Betydning ved det foreliggende Forslag, men paa den anden Side mener jeg bestemt, at de ville beholde tilstrækkeligt Raaderum til at kunne fortsætte det Liv, som nu er begyndt og begyndt saa godt.

Nogle Udtalelser i Fællesrepræsentationens Skrivelse give mig Beslighed til her at tilføje nogle Ord. Denne Skrivelse gaar ud fra, at man i Tyskland har ladet de frivillige Voldgiftsretter bestaa uden nogen Indskrænkning, efter at Loven om Arbejdsretter var udfkommen. Dette er kun formelt rigtigt. Loven om Gewerbsgerichte havde ganske vist en Bestemmelse, der sagde, at den ikke gjorde Indskrænkning i den Ravene tilkommende Ret til at nedsætte Voldgiftsretter, men i det næste Aar, 1891, kom der et Tillæg til den tydske Næringslovgivning, og her foretog man da den Forandring over for alle ny Lav, at naar de vilde nedsætte Voldgiftsretter, skulde det ske under en bestemt Form. den Form nemlig, at Voldgiftsretten kom til at bestaa af en Formand og mindst to Bisidder og saaledes, at Formanden beskiktes af Øvrigheden. Bisidderne skulle ogsaa være pligtige til at modtage det paa dem faldende Valg, medmindre de kunne give fyldestgørende Grund til Afslaget. Som ærede Medlemmer ville se, ere vi her borte fra den frivillige Organisation. Vi have faaet en Lovsret, som dog i Virkeligheden ikke er andet end en Arbejdsret, og det er derhen, man søger at virke nede i Tyskland. Ganske vist bleve de gamle Lav ikke berørte ved denne Bestemmelse, heller ikke deres Ret til at nedsætte Voldgiftsretter, men Bevægelsen i Tyskland gaar stærkt hen imod dette: at søge at faa de gamle Lav til at gaa over til ny Lav, idet man for lang Tid siden har be-

taget dem deres Afgang til at faa inddrevet deres Medlemsbidrag og Konventionalstraffe. Det er derfor ikke ganske rigtigt, hvad Fællesrepræsentationen paa dette Punkt har forudsat skulde være til Stede nede i Tyskland; jeg tror endog saa, at hvis man i Fællesrepræsentationen havde kendt det Forhold, vare Udtalelserne ikke blevne saa stærke, som de ere i dens Skrivelse. Jeg skulde meget tilraade, at man ved Behandlingen af dette Forslag ikke vil komme ind paa at give Bestemmelser om Opretholdelse af de nu bestaaende frivillige Voldgiftsretter. Det behøves ikke, de kunne vedblive at bestaa, som de ere, og hvis man vil ind derpaa, vil man meget let komme til dette, at man tager Frivilligheden bort, naar man sætter andre Bestemmelser ind, saaledes at disse i Virkeligheden ville ophøre at være, hvad de skulde være, nemlig Voldgiftskamre, som udelukkende vare huserede paa gensidig Tillid mellem Mestre og Svende.

Rusning: Over for det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) skal jeg tillade mig en kort Bemærkning. Det var ikke min Hensigt at fremkomme med alle mine Grunde ved denne første Behandling af Lovforslaget; men i øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa det ærede Medlems Bemærkninger. De vare efter min Opfattelse fremsatte i en saa ejendommelig Form og en saa underlig Tone, at jeg ikke har hørt noget lignende i dette høje Ting, og det forekommer mig, at det ærede Medlem fremsatte Bestyrdninger mod visse Klasser her i Hovedstaden, der for mig lod saaledes, som om han mente, at der her fandt Mishandlinger af Arbejderne Sted, idet visse Haandværksfag skulde være saa stærkt rustede, at de mente at kunne tage en Kamp op og derfor ikke brød sig om at modtage det Lovforslag, som her foreligger. Disse Bemærkninger af det ærede Medlem forstaar jeg ikke, og jeg kan derfor ikke indlade mig paa at svare paa dem. Derved undgaar jeg tillige at svare paa enkelte andre af det ærede Medlems Bemærkninger; men da noget lignende er blevet fremsat af andre ærede Medlemmer, vil jeg over for dem tillade mig at meddele min Opfattelse af de enkelte Spørgsmaal.

Over for den højtærede Justitsminister skal jeg tillade mig at bemærke, at naar Ministeren siger, at man ikke faar Arbejdsretter, naar man ikke fordrer dem, er det naturligvis sandt; men Arbejdsgiverne staa dog ikke der saa frit, som den højtærede Minister og adskillige ærede Medlemmer mene. Der kan nemlig blive lagt et saa stærkt Tryk fra Arbejdernes Side, at Mestre og Svende